

Transskription af:

Den yderste grænse

14:1 Christopher McCandless: Ind i vildmarken

Vært og tilrettelægger: Bjørn Harvig

Medvirkende: Thure Lindhardt, skuespiller og har været med i både danske og store internationale film. Thure spillede backpackeren, excentriske danske Mads, i Sean Penns filmatisering af John Krakauers bog "Into The Wild" om netop dagens hovedperson, Christopher McCandless.

Redaktør: Troels Donnerborg og Rikke Caroline Carlsen

Bjørn Harvig: Hej med jer. I har måske hørt det, men jeg tillader mig lige at sige det igen. Vi udkommer med en ny bog om Den yderste grænse, og i den forbindelse har vi fået lov til at lave et kæmpestort liveshow på Nationalmuseet den 5. september. Jeg siger, at det bliver vildt. Vi laver et stort show lige der, hvor netop de ting fra de allerstørste opdagelsesrejser er havnet på Nationalmuseet. Nikolaj Kirk har sagt ja til at komme, og måske tager han nogle spændende ting med, vi kan smage på. Thure Lindhardt fortæller om Into the Wild og længslen efter ødemarken. Simone Aaberg Kærn vil fortælle om glemte kvinder med luft under vingerne, og Helle Løvevild Golman vil fortælle, hvordan man camouflerer sig, når man skal tage billeder af sjældne dyr. Og så skal vi høre om Søren Smidts tur til toppen af Everest. Og så bliver det hele krydret med jazzmusik og nogle af museets allermest spændende folk, der vil komme med overraskelser, de normalt ikke viser frem. Jeg håber, I har tid og lyst til at komme. I kan allerede nu finde billetten inde på både Nationalmuseet og Vores tids Facebookside. Skynd jer ind og køb inden billetterne er væk.

Intro: Du lytter til en podcast fra Nationalmuseets mediehus, Vores tid.

Eddie Vedder: [guitar] "Such is the way of the world. You can never know..."

Thure Lindhardt: Den 15. April 1992 bliver Alex sat af, af en gammel mand. Og så begynder han at gå. Han går ud i vildmarken, og dér skal han bo. Han finder en gammel bus midt ude i ingenting i Alaska. Og der flytter han ind og lever og har det godt. I lang tid. [guitar spiller videre]

Bjørn Harvig: Kender I det, at man tydeligt husker følelsen første gang man læse en helt særlig bog eller så en smuk film eller hørte et fantastisk stykke musik? Sådan havde jeg det, da jeg læste Jon Krakauers bog 'Into the Wild'. Hvad det egentlig var, der var så dragende ved historien om den unge Christopher Merchants eller Alexander Super Tramp, Supervagabonden, som han kaldte sig

selv, det ved jeg faktisk ikke helt. Var det Alex's søgen efter den ultimative frihed, hans rodløshed, hans umiddelbarhed og hvordan han mødte fremmede mennesker? Eller var det hans rebelske måde at vende systemet og samfundet ryggen på? Var det fordi han gjorde tingene fuldt ud? Det er svært helt at sætte en finger på, hvad der præcis rørte mig så meget ved historien. Måske kunne jeg selv spejle mig i den. Måske havde de samme drømme som Alex, da jeg læste bogen. Eller måske blev de stærkere, da jeg så filmen. Formentlig gjorde hans store erkendelse i vildmarken, at hans dramatiske kamp for at overleve det hele meget stærkere...
Du lytter til Den yderste grænse. Jeg hedder Bjørn Harvig. Og i denne sæson fortæller vi om de eventyr, der gik deres helt egne veje, og som gjorde det, som kun de færreste drømte om eller i hvert fald som de færreste turde udleve. Og med i studiet har jeg en, der også deler fascinationen for Alex's historie, nemlig Thure Lindhardt. Velkommen Thure.

Thure Lindhardt: Tak.

Bjørn Harvig: Det var også dig, vi hørte indledningsvis. Du er skuespiller og har været med i både danske og store internationale film. Og ja, så spillede du backpackeren, excentriske danske Mads, i Sean Penns film Into the Wild om netop dagens hovedperson Christopher McCandless. Thure, hvordan var det at være med i den film der?

Thure Lindhardt: Det var fedt. Det var ret super fedt. For det første er det er virkelig, virkelig, virkelig god fortælling. Og så kunne jeg bare mærke det, da vi kommer over til den produktion, at det var virkelig en produktion, der var båret af en dyb, dyb, dyb fortællertrang og inderlig lidenskab. Det var helt tydeligt, at det var en fortælling, som alle kunne føle sig forbundet til, og det kunne du simpelthen mærke. Og så var det bare en fantastisk fed instruktør og skuespiller. Det var helt vildt sjovt.

Bjørn Harvig: Hvad husker du bedst? Jeg tænker den der tid i havde Grand Canyon.

Thure Lindhardt: Mig og Signe Egholm Olsen, som spillede det her danske par, som det blev. Egentlig var det tyskere, men de blev danske med os. Vi var jo ikke særlig meget med, men i filmen tror jeg, at jeg var med 6-7 minutter i en fed scene. Men, men, men det er jo sådan derovre, at så bliver du jo købt for 2-3 uger, fordi de skal bare vide, at du er der og så... Vi var rejst rundt med dem i 2 eller 3 uger på de mærkeligste steder. Altså vi boede på sådan et et sted ved McLaughlin, som var sådan et Las Vegas for fattige, som var bygget nede ved grænsen til Arizona. Og det var sådan en spøgelsesby, hvor der var kun casinoer og så ørken og så Colorado River. Altså der var så mærkeligt, og det var en af de meget sære oplevelser. Men den allerstørste oplevelse var jo nok, da vi skulle filme det nede i Grand Canyon, og det er et reservat som First People, det vi engang kaldte indianere, de har, så man må ikke komme derned, for de bor der. Men vi måtte, så vi var 50 mennesker, som sejlede ned i gummibåde og slog lejr og var der i to-tre dage og sov. Havde egentlig fået telte, men sov udenfor og lå og kiggede op i stjernerne om aftenen og spiste mad ved bål og sang sange og Sean Penn sad og spillede guitar. Det var virkelig, virkelig stort.

Bjørn Harvig: Hold kæft, der gad jeg godt have været med.

Thure Lindhardt: Så det var jo en rejse i sig selv, og det med at ligge der om aftenen. Og jeg tror ikke, jeg vidste hvad stjerner var, før jeg havde været dernede. Altså himlen var jo fuldstændig hvid er stjerner.

Bjørn Harvig: Og Thure, om du så egentlig fik lyst til at gøre det samme som ham vi skal tale om i dag, Alex, også blev inspireret til at tage ud i ødemarken. Det kan være vi vender tilbage til det spørgsmål. Skal vi starte der, hvor du også startede? Efter to års rejse tager han ud i ødemarken. Alex finder en bus.

Thure Lindhardt: Han finder den her bus, og det går egentlig rigtig godt. Han plukker bær og får etableret et hjem i den her utroligt flotte forladte bus. Den er der bare. Der midt ude i ingenting. Og han klarer sig. Han klarer sig rigtig godt, skriver og læser, jager, lever af naturen, og det går rigtig godt. Længe. [musik]

Bjørn Harvig: Hvad er det han vil?

Thure Lindhardt: Jamen, planen er jo egentlig, at han vil bo i naturen og bo i vildmarken. Leve i pagt med sig selv og med natur og dyr.

Bjørn Harvig: Hvorfor skal han være alene, tror du?

Thure Lindhardt: Jeg tror, det er sådan en fuldstændig detachment. Buddhisterne taler om den, den ypperste detachment. At hvis du skal være i kontakt med det, de kalder det guddommelige eller Gud, så bliver du nødt til at afskære alle dine sanser. Du bliver nødt til at komme op over dine sanser og mestre dem. Leve i askese, leve i samhørighed med det egentlige. Og den rejse tror jeg, han kun syntes, han kan gøre alene. Den indre rejse. Den ydre rejse bliver en indre rejse. Ja.

Bjørn Harvig: Nu kalder vi ham jo Alex. Han hed jo Christopher McCandless. Men han har taget det her navn Alexander Supertramp. Supervagabonden. Hvorfor har han taget et nyt navn? Hvorfor var det vigtigt for ham?

Thure Lindhardt: Det er jo en klassisk ting blandt blandt rejsende. Hvad hedder ham i Great Gatsby gør det også. Og de gamle konger, altså israelske og egyptiske, når de blev kronet, når de skulle være konger. Så fik de et nyt navn. Så fik de et kongenavn. Så det har altid været sådan, at man ligesom tog et nyt navn. Der var et ritual i det, at når jeg tager det her navn på mig... Alexander... det var også Alexander den Store, som erobrer verden og er billedet på den rejsende erobrer. Og når du tager et nyt navn på dig, så siger du farvel til din gamle identitet, og så tager du det her nye på dig. Så der er noget rituelt i det, og der er selvfølgelig også noget identitet i det. Jeg er mere end bare mit navn. Ja, det er der også i det. Ja, jeg er ikke den, du tror, jeg er.

Bjørn Harvig: Og der var noget, han måske også skulle lægge bag sig?

Thure Lindhardt: Masser, han skulle lægge bag sig.

Bjørn Harvig: Det er dér, vi kan starte måske, Thure? Fordi hvis vi spoler tiden to år tilbage, så går han faktisk på college. Eller bliver færdig med college. Og så stikker han af sted.

Thure Lindhardt: Det, man ved om ham, det er, at han er opvokset i en ret almindelig familie. Man ved, han har et ikke særligt harmonisk forhold til sin far. Og nok egentlig heller ikke til sin mor. Og så er han en ener. Det, man kan kalde en særling, i ordets bedste forstand. Han læser Tolstoj. Og han læser. Han læser bøger, som så mange af os andre ikke ville læse. Og da han er færdig med at studere, så giver han alle sine penge til velgørenhed. Jeg tror det er 25.000 dollars?

Bjørn Harvig: 25.000 dollars?

Thure Lindhardt: Det er jo helt vildt mange penge.

Bjørn Harvig: Hans forældre vil give ham en ny bil, nu når han er blevet færdig med college. Og han siger, hvorfor fanden skal jeg få en ny bil? Den jeg har, den fungerer fint. Ja, og jeg vil lige huske at sige for nu, nu genlæste jeg også bogen her for nylig, Thure. Det, der er så interessant, det er, at han jo lader det til, har et meget, hvad kan vi kalde det, et stærkt moralsk kompas. Og han bliver faktisk meget, meget desillusioneret og vred over, hvad han finder ud af sin far for i årene frem til denne her rejse, der bruger han meget af sin sommerferie på at rejse over USA. Og han møder faktisk noget familie, der fortæller ham, at dengang du blev født, der havde din far to familier. Og så går det op for ham. Hold nu op, jeg har nogle halvsøskende, jeg aldrig har kendt, jeg ikke vidste eksisterede. Og en ung mand, der læser den her litteratur og lever efter det her stærke moralske kompas, der ligesom... hele fundamentet krakker alt det, han er blevet... er vokset op med, har været løgn.

Thure Lindhardt: Ja, det er godt nok en vild fortælling. ja

musik: [sang]

Bjørn Harvig: Så stikker han af sted.

Thure Lindhardt: Ja, så stikker han af sted.

Bjørn Harvig: Han fortæller heller ikke.

Thure Lindhardt: Nej, han tager bare afsted.

Bjørn Harvig: Ikke engang sin søster.

Thure Lindhardt: Nej, han er meget tæt på sin søster. Men han fortæller hende ikke noget, og han tager bare af sted og kører. Hvor han bor, der i Virginia. Han kører jo igennem på tværs af USA. Kør mod Vesten og når til en sø ved at Lake Mead. Der efterlader han bilen, og så begynder han at gå. Efterlader alting. Brænder sit id, altså identitetskort. Og ødelægger det.

Bjørn Harvig: Og brænder sine sidste penge, han har i lommen.

Thure Lindhardt: Brænder alting. Det er jo også rituelt.

Bjørn Harvig: Det må man sige. Når du tænker tilbage på historien. Nu ved jeg godt, at det nu er nogle år siden du også var med i filmen osv. Hvad husker du som højdepunkter på denne her road-movie?

Thure Lindhardt: Det er naturoplevelserne. Jeg har aldrig set naturoplevelser blive så sanseligt gjort på film. Så vidunderlige naturoplevelser så du næsten er med. Det var en fransk filmfotograf, som også lavede den der Motorcycle Diaries, som jo også er en road-movie, kan man sige. Som virkelig var sanselige. Og det var sådan, at han pludselig så ham og Sean Penn jo en ørn, og så var det bare sådan: tag kameraet! Tag kameraet! og så var det bare. så tog han bare kameraet, og så filmede han bare. Og det er fuldstændig uhørt i Hollywood, at man gør sådan noget. Du kan ikke bare tage et kamera og begynde at filme. Alt skal planlægges, og der er mange faggrupper, der skal bestemme og så videre. Det der med at bare gøre det. Det eksisterer ikke. Men det gjorde det, og det kan jeg mærke, når jeg ser filmen. Jeg kan mærke den der utrolige fascination af verdens natur. Det er det ene. Det andet er de mennesker, han møder, det er dem, der gør det største indtryk. For du kan ikke have en fortælling, hvor du kun har en mand, der går ud i naturen. Vi bliver nødt til at opleve det også gennem de mennesker, der møder ham og de mennesker, han møder. Og det synes jeg er ret væsentligt for den her fortælling. At du både har den her dybe ensomhed eller alenehed, vil jeg hellere kalde det. Og så samtidig den her utrolig forbundethed med andre mennesker.

Bjørn Harvig: Det er lidt et paradoks.

Thure Lindhardt: Det er et paradoks.

Bjørn Harvig: Længslen efter at være helt alene og fri. Men så faktisk lader det til at jo utrolig vellidt og dygtig til at møde fremmede mennesker. Alle de mennesker, han møder, holder jo meget af ham.

Thure Lindhardt: Og jeg tror afhængig af at møde dem. Altså afhængig af andre mennesker. Wayne, som han bliver rigtig gode venner med. Som så viser sig at være forbryder og blive taget af FBI. Men som der opstår venskaber med. Og der er et par, et hippiepar han også møder, som er sådan lidt gået i stå i deres ægteskab. Og der er han med til, at... I det der møder de har han med til sådan at få dem forsonet. Så alle de mennesker, han møder, gør han et dybt, dybt indtryk på. Og de gør et stort indtryk på ham. Det er meget, meget spændende.

Bjørn Harvig: Og så lader det lidt som om, han begynder at knytte sig til de her mennesker. Og så rejser han væk. Hvad er han bange for?

Thure Lindhardt: Jamen, det er ikke sikkert, han er bange for noget. Det ved vi jo ikke. Men det er symptomatisk for den fortælling, at hver gang, at han kommer meget tæt på mennesker, skal han forlade dem igen. Du kan sige Enten er han bange for at knytte sig. Det ville være en psykologisk forklaring. Men der er jo også en filosofisk forklaring. Og det er jo, at intet i verden er bestandigt. Alt er forgængeligt. Så der er også den filosofiske forklaring eller mulighed, at han har forstået noget der, som er større end det, vi andre forstår. At alt er forgængeligt.

Bjørn Harvig: Og derfor tænker du. Glæden ved nuet, glæden ved det spontane møde.

Thure Lindhardt: Ja, for du kan se i de møder, han har med mennesker. De er fuldstændig åbne, spontane. De er fri for fordomme. De er fri for... de er drevet af en umiddelbar nysgerrighed og godhed til, hvad er det for et menneske, der står foran mig og et ønske om, hvordan kan hjælpe dig? Men det er ikke missionerende. Det er ikke med en bibel i hånden, der siger, at nu skal jeg frelse dig. Det er et større ønske. Det er derfor, jeg bruger ordet filosofi, for det er kærligheden til visdommen. Det er det der er enddnu større.

Bjørn Harvig: Hvor han ikke skal have noget ud af dem heller.

Thure Lindhardt: Han skal ikke have noget. Det er jo stort.

Bjørn Harvig: Der er mange af dem, der tilbyder ham ting, og han siger: Nej, det vil jeg ikke. Og hvorfor? Osv.

Thure Lindhardt: Han får også tilbudt forhold, ikke, til en ung pige, som han egentlig godt kan blive forelsket i.

Bjørn Harvig: Den 17-årige Tracy. Ja.

Thure Lindhardt: Og der opstår en smuk sådan noget, noget der kan blive til en romance mellem dem. Men der er et eller andet, og jeg tror, det er det, der er så stort ved den her fortælling, det er, at der er. Det ved jeg godt lyder mærkeligt, men der er noget større, der driver ham. Og det er derfor, jeg gør meget ud af at sige Er det psykologisk eller filosofisk, vi taler? Psykologien kan jo godt komme til at fastholde os i, nå men det er nok, fordi han er bange. Det er nok, fordi han har haft en dårlig oplevelse med sin far. Det er nok fordi sådan og sådan og sådan. Og det er ikke fordi det nødvendigvis er forkert, men det er bare en sandhed. Og jeg tror, de fleste af os, der beskæftiger os med den her fortælling eller film eller bog, har fornemmelsen af, at der er noget i det, som er endnu større end det.

Bjørn Harvig: Så måske skal jeg lade være med hele tiden at spørge, hvorfor? ha

Thure Lindhardt: Du må gerne spørge hvorfor, ha.

Bjørn Harvig: Synes, vi skal dykke ned i nogle af de her scener. Fordi det er det der er så smukt i bogen. Det er også det, der er så smukt i filmen, og en af scenerne det er jo også, hvor han, han møder dig som 'Mads'. Ja, den bliver du nødt til at fortælle, den scene.

Thure Lindhardt: Han er ude og sejle kajak i Grand Canyon.

Bjørn Harvig: Og han må ikke være der.

Thure Lindhardt: Han må ikke være der.

Bjørn Harvig: Man skal have en særlig tilladelse. Han går ned til Park Rangeren. Han siger, du kan få tilladelse til om et år. Så siger han om et år. Ja. Er du fuldstændig sindssyg? Jeg gør, hvad der passer mig. Og så hopper han i.

Thure Lindhardt: Og så møder han så de her to. I bogen, der er et tysk kærestepar, som camperer dernede, og i filmen bliver det så to danskere, mig og Signe Egholm Olsen. Og det er prototypen på klicheen af, hvad et dansk frisindet forhold er.

Bjørn Harvig: Det er bare bryster.

Thure Lindhardt: Det er simpelthen bare bryster og bare 'Hey, hello', og de taler med vidunderlig dansk dialekt. Vi må simpelthen skrue op for den danske dialekt. Det var bare sådan mere mere dansk, og de tilbød ham noget mad og 'hey, sejl med os', og 'vi skal være venner'. Og så kommer de der Rangers, og så må han flygte videre.

Bjørn Harvig: Det lader jo til, at han gerne vil være sammen med jer.

Thure Lindhardt: Det tror jeg også. Altså, jeg tror, de ville være blevet glimrende venner.

Bjørn Harvig: Han sidder og ærgrer sig.

Thure Lindhardt: De repræsenterer det der frisind, som han jo selv søger på mange måder, og de er det bare ikke, samtidig med at de også er møgirriterende.

Bjørn Harvig: I hvert fald god energi.

Thure Lindhardt: Der er i hvert fald god energi.

Bjørn Harvig: Thure, jeg synes, inden vi kommer tilbage til vildmarken og den scene, du du startede med, så kunne jeg godt tænke mig, at vi lige mødte Ron, som jo egentlig ikke er hans rigtige navn, fordi John Krakauer, der skriver bogen, har jo interviewet mange af de her folk. Og gamle Ron siger, jeg vil gerne fortælle min historie til bogen, men jeg skal have et andet navn.

Thure Lindhardt: Han er en gammel mand som Alex bliver gode venner med. Denne her gammel mand han har mistet sin egen familie og er nok egentlig, når man ser ham umiddelbart, det man ville kalde en sur gammel mand, som ikke rigtig er interesseret i noget som helst. Men igen med sin åbenhed og sin sit frisind får Chris lukket ham op, provokeret ham faktisk til at rejse sig op og komme med ham op på toppen af et bjerg. Og han gør det ved at provokere og sige: Kom så, gamle! Du kan jo ikke, men kom nu. Og den gamle bliver bare sådan. Hvad siger du, din dumme rod? Og så begynder han at gå. Og han kan jo ikke rigtig noget. Men jeg skal ikke have hjælp og sådan. Så han får sådan. Han får vækket den her gamling. Og så begynder de her samtaler, og de har en utrolig smuk, som måske er filmens smukkeste scene. En samtale, hvor de taler om kærlighed, hvor den gamle sådan fortæller, at jamen han kan jo godt fornemme, at Chris, der ikke er hverken glad for sin for sin familie og måske nok heller ikke for det der Gud, det bryder han sig nok heller ikke om. Men han skal vide en ting, og det er, at tilgivelse. Det er det største, der findes. Og hvis man kan tilgive, så kan man begynde at elske igen. Og der kommer også... Det guddommelige kommer også til syne, når du elsker, og når du tilgiver. Og det er meget, meget smukt. Så har du et billede af den gamle og den unge og den unge, der sidder og lytter til det her store visdom, men reagerer med... hvor man i andre fortællinger ville have en ung mand, der ville reagere med: Tusind tak, mester. Tak for de vise ord. Men, men Kris, han siger bare Holy shit. Hvor den gamle skælder ham ud og siger: "[...] don't use those words, young man", og så begyndte de at grine. Fordi så kommer forskellen mellem dem alligevel til syne, ikke, og så bliver de dybt forbundne.

Bjørn Harvig: Men du sagde, at han var en fuldstændig åben rejsende uden fordomme? Og det er den her historie et godt billede på.

Thure Lindhardt: Fuldstændig klart billede.

Bjørn Harvig: Selvfølgelig kan de blive gode venner, selvom han er en gammel konservativ, lidt forstokket mand. Fordi Chris kan vandre ind. Han kan vandre ind i fremmede mennesker, helt unikt. Vi skal komme ud i vildmarken, fordi han er jo, Ron, den ældre mand her, er også en af de sidste Alex møder, fordi han jo igennem de to år, han nu har været på på vej, og hans forældre, der har ledt efter ham. Søsteren der egentlig ikke er vred, fordi hun siger det her, det har han brug for. Lad ham bare være fri. Og jeg tror også, forældrene har sat en privatdetektiv i gang med at se, om de kan finde ham. Og det lykkedes ikke, og forældrene er ved at gå fuldstændig nedenom og hjem. Der kan man som forældre måske tænke Arh, kunne du ikke bare lige have? Kunne du ikke bare lige have sendt et enkelt brev og sagt du var i live? Fordi de er meget bekymrede? Men efter to år og utrolig mange tanker om, hvad der, hvad der skal ske for enden af vejen, altså at han skal ud i vildmarken, så kaster han sig ud i det, måske endda fordi han også har fortalt sig selv og så mange andre mennesker. Er det det, han skal? Fordi mange af de mennesker, vi allerede nu har mødt der, siger han til dem, "I am going to Alaska". Skal vi tilbage til bussen? Ugerne går jo. Det lader til, at det går ret godt for ham derude.

Thure Lindhardt: Han skyder en elg og sidder pludselig med det her kæmpe kæmpestore dyr, som er dødt. Og han kan jo ikke. Han kan jo ikke, men han kan jo for det første ikke nå at spise alt kødet. Han kan heller ikke gemme det kød, og det bliver han dybt, dybt ulykkelig over. Det der, det er sådan et billede, fint billede på det samvittighedsfulde menneske og overforbruget. Her sidder jeg og har dræbt et dyr, og så kan jeg ikke engang spise det. Altså, det er jo, det er ikke i orden. Det må man ikke.

Bjørn Harvig: Han prøver at ryge det og konservere det. Der går en 4-5 dage, så begynder det at gå maddiker i.

Thure Lindhardt: Der går maddiker i.

Bjørn Harvig: Han skriver, det er den største katastrofe i sit liv. Det skriver han i dagbogen.

Thure Lindhardt: Man kan godt forstå det, ikke?

Bjørn Harvig: Han skriver det med lykke. Kan du huske, hvad det er, han skriver?

Thure Lindhardt: Happiness is only real when shared.

Bjørn Harvig: Ja, lykke er kun ægte, hvis det bliver delt. Ja, det får han faktisk, fordi han læser. Jeg tror, det er Tolstoj, han ligger og læser derude, som filosoferer over det her. Måske savner han alle de mennesker, han også har mødt.

Thure Lindhardt: Der er vi igen tilbage til hele fortællingens paradoks med det der med at være alene og forbundet. Og så samtidig, hvem skal du dele det med?

Bjørn Harvig: Skulle han helt derud for at få den erkendelse?

Thure Lindhardt: Ja, han skulle. Vi andre, vi kan nøjes med at se filmen eller læse bogen. Men han skulle. Det skulle han. Det er en dyb, dyb erkendelse. Vi kan godt tale om det intellektuelt. Men der er stor forskel på at tale om noget og så at erkende det. Det er en dyb erkendelse at vide, at jeg både på den ene side er alene og på den anden side er ligesom alle andre, og den har brug for alle andre. Det er det menneskelige paradoks faktisk, ikke. Jeg tror, det er filosofen Hannah Arendt, som ikke ville hedde filosof, men det var hun alligevel, som taler om det der med, at vi er på den ene side lige og samtidig forskellige. Vi er alle sammen forskellige. Jeg har mit fingeraftryk, du har dit, men vi er lige. Og det giver disse underlige dynamikker mellem os, ikke. Men fordi jeg skal både være mig og følge min vej og følge min rejse ud i verden. Og samtidig er jeg ligesom dig. Det giver os både noget at tale om, men det gør jo også, at vi nogle gange siger: Åh, hvordan skal vi være i verden? Hvordan finder vi balancen mellem det her? Og man kan sige, at her går han fuldstændig den ene vej.

Thure Lindhardt: Han går helt i ensomhed, munkelivet, askesen fuldstændig som Buddha gjorde. Buddha starter, jeg tror, han starter så omvendt, men Buddha bruger syv år i askese og syv år i hedonisme. Og så finder han ud af til sidst, at det er ikke det ene. Det er heller ikke det andet. Og det gør han ved, at han hører en, der sidder og spiller guitar, så som stemmer sin guitar, og så kan han høre, først siger den doing og så en bagefter en dik-dik-dik, og så får han stemt den, og så siger de ding. Og så kan han høre lidt smukkere, end jeg gjorde det nu. Så kan han pludselig høre. Aha. Det er ikke det ene eller det andet. Men det er det, der hedder den gyldne middelvej. Det er der, at du har harmoni. Det er en ret tydelig fortælling, at du kan næsten ikke komme længere væk, før du finder ud af, at du bliver nødt til også at have noget af det andet.

Bjørn Harvig: Han pakker alle sine ting. Han har været derude i, nu kan jeg ikke huske, måske to måneder eller sådan noget og klarede sig ret fint. Pakker sine ting, forlader bussen og går tilbage mod civilisationen. Det er blevet slut juni, da den samme flod han passerede for et par måneder siden, hvor det måske var til knæ dybde, er nu blevet en gigantisk kolossal monsterflod.

Thure Lindhardt: Og den er fuldstændig umulig at krydse.

Bjørn Harvig: Man sidder med en klump i halsen, når man sidder og ser film. Det er voldsomt.

Thure Lindhardt: Så han må vende om. Så begynder det at blive efterår, og han må vente på, at det bliver vinter, så han kan krydse den. Og så skal han begynde at samle mad, og så får han fat i. Jeg tror det er en kartoffelurt, og den er giftig.

Bjørn Harvig: Det er noget med kronen på blomsten af det.

Thure Lindhardt: Og det er den, han spiser.

Bjørn Harvig: For han bliver rigtig syg.

Thure Lindhardt: Og jeg mener han har en bog med, han kan slå op i hvad det er. Jo, så han kan faktisk læse, hvad det er han har spist, og det er giftigt.

Bjørn Harvig: Fuldstændig afmagret og afkræftet. Vi sidder med bogen her. John Krakauer, som har skrevet den her, jeg synes jo, fabelagtige bog Into the Wild, 'Ind i vildmarken'. Jeg bladrer lige op, fordi jeg synes, en af jer skulle læse det her. Det er det Alex, han skriver, da han er ved at være rigtig, rigtig afkræftet og nu stadig har kræfter og energi til at forlade bussen ture og er ude at samle bær, der skriver han en note: 'Skulle nogen komme forbi', den her bus, skulle der komme nogle jægere eller vandrere. Der skriver han følgende:

Thure Lindhardt: "S.O.S, jeg har brug for din hjælp. Jeg er kommet til skade, døden nær og for svag til at komme ud herfra på egne ben. Jeg er helt alene. Dette er ingen joke i Guds navn, bliv her for at redde mig. Jeg er ude for at samle bær lige i nærheden og vender tilbage i aften. På forhånd tak. Chris McCandless, den 7. August".

Bjørn Harvig: Ved du, hvad der er interessant? Han underskriver det med Chris. I to år har han kaldt sig Alex, og det er faktisk de allersidste dagbogsnotater her, der begynder han at kalde sig Chris igen, for der går ikke så mange dage så lægger han sig i soveposen, og så dør han. Vil du læse hans sidste linjer op i dagbogen?

Thure Lindhardt: "Jeg har haft et lykkeligt liv og takker Gud. Farvel og Gud velsigne jer alle."

Bjørn Harvig: Så går der 14 dage, og så er der et par elg-jægere, der finder ham. De ved jo så ikke rigtig hvem han er, og så bliver det en historie i den lokale presse, at der er den her unge mand, der dukker op i en bus langt ude i vildmarken, og så har vi nævnt hans navn flere gange. Jon Krakauer, altså forfatteren til bogen, han får sig faktisk en opgave for Outside Magazine. Det her store berømte amerikanske magasin, hvor han ligesom prøver at fortælle historien om, hvordan er den her unge mand havnet her? Hvem var han? Og så bliver han så fascineret af Chris' historie, alle de historier, som vi jo egentlig også er. Og så bruger han jo flere år på at rejse rundt og interviewe venner og familie. Og mange af de her mennesker som som Alex har mødt på vejen. Hvad tænker du om den her historie, Thure? Også om dagbogen, der egentlig dukker op?

Thure Lindhardt: Jamen altså, der er noget, der slår mig. Det er jo, at de sidste ord, han siger. "Jeg har haft et lykkeligt liv. Tak og Gud velsigne jer alle." Tænk engang at kunne afslutte sit liv sådan. Jeg har haft et lykkeligt liv. Det er... altså, jeg mener... Jeg ved ikke, om man kan nå større i det her liv, egentlig. Det der med at erkende, at nu er det slut. Men også stadig kunne bibeholde en taknemmelighed for det, der har været. Det er jo en meget, meget stor fortælling.

Bjørn Harvig: Så det betyder, at han fik det ud af sit liv han havde håbet på, at han skulle.

Thure Lindhardt: Det ved jeg ikke. Men han efterlader i hvert fald noget til os andre, som fortæller os, at der er måder at leve livet på, som ikke bare er den daglige trummerum, men der er faktisk andre måder at leve livet på. Og det er ikke fordi jeg tror, at vi nødvendigvis alle sammen skal tage til Alaska på en bus.

Bjørn Harvig: Så du tænker, at historien hjælper os andre til at tænke over, hvordan vi gerne vil leve vores liv.

Thure Lindhardt: For de fleste af os, ja. Så er der jo andre den bare tænder en dyb længsel efter at komme væk fra det hele. Og det er nok der man starter.

Bjørn Harvig: Fik du det selv sådan?

Thure Lindhardt: Ja, det gjorde jeg. Nu har jeg det ikke sådan. Skal vi leve på denne her måde, vi lever på, er det sådan det er samfund, Eddie vedder også synger om, ikke?

Bjørn Harvig: Ham der har lavet soundtracket. Gamle Pearl Jam.

Thure Lindhardt: Ja: "society, your crazy brain, I hope you are not lonely without me".

Eddie Vedder:: "[sang]Society, your crazy brain, I hope you are not lonely without me."

Thure Lindhardt: Altså, jeg har ikke... Jeg siger fra, at jeg afstår fra det her. Det er ikke det. Og dem kan man jo godt have, når man sidder der med skattepapirer og kvitteringer, der skal afleveres og hvad ved jeg. Skal svare på 70 e-mails, altså hvor man sidder og tænker, er det bare det her det skulle være?

Bjørn Harvig: Men det jeg synes, der også er så fantastisk i den her historie, Thure, det er jo også at han at han jo har sat noget i gang hos nogle af de mennesker han møder. Præcis. Og vi skulle lige have afsluttet Ron.

Thure Lindhardt: Ja, det skal vi.

Bjørn Harvig: Den gamle mand. Ja, den lidt, hvad skal vi kalde ham, forstokkede konservative mand, der kom med oppe på bjerget og hjalp Chris og de fik jo deres nære forhold. Og det var jo sådan, at Chris jo i hvert fald inden han boede i vildmarken, også skrev breve til Ron, hvor han sagde til Ron... Han skrev et brev til Ron. Det er med i bogen: "Ron, du skal gøre noget radikalt anderledes i dit liv. Du bliver nødt til at lægge det om. Du sidder bare på din flade." Og det gør han, Krakauer, forfatteren til bogen møder jo Ron. Og Ron, jeg tror, han har solgt sit hus og købt en campingvogn og flyttet ud i ørkenen og boet der og venter på, at Chris, Alex kommer tilbage. Han lyttede til hvad han sagde. Han lagde sit liv om, og så finder han jo så desværre ud af at Alex er død, fordi han samler to backpackere op der sidder og snakker om. Har du hørt hvad der står i avisen? Man har fundet en død mand ude i vildmarken. Og så tænker Ron: Nej, det er løgn. Det må være Alex. Kan du huske, hvad der egentlig skete med bussen også pilgrimssted?

Thure Lindhardt: Den blev et enormt pilgrimssted efter, efter bogen og filmen, og folk valfartede til den og skulle bo i den og klare sig selv, og jeg ved ikke hvad. Det blev en turistattraktion, og der var flere der døde, og folk måtte reddes og alt muligt. Til sidst endte de med at fjerne den bus, fordi den simpelthen. Det gik ikke.

Bjørn Harvig: Der er to, der er døde. Druknet i den flod.

Thure Lindhardt: Men det siger jo også noget om, hvad er intentionen for din rejse? Hvorfor er du... Tager du hen for at se begivenheden? Eller tager du af sted, fordi du har en indre nødvendighed for at komme ud i naturen? For så bliver det jo aldrig bussen, der bliver den interessante. Så er det jo rejsen, der bliver den interessante. Jeg siger ikke, det er derfor, de dør. Du må ikke misforstå mig. Men hvis vi skal se på det her udefra, så er det ret interessant, at vi søger... Så søger vi det, han fik. Men det var ikke bussen. Det var noget andet. Det var en indre rejse, og det er det, vi mennesker har tendens til at gøre. Jeg vil gerne gøre præcis, som du gjorde. Det kan du ikke. Du bliver nødt til at gøre, som du skal gøre.

Bjørn Harvig: Gør det selv.

Thure Lindhardt: Gør det selv. Vær lige og vær forskellig. På en og samme tid.

Bjørn Harvig: Er det ikke en god måde at slutte af på i dag?

Thure Lindhardt: Jo.

Bjørn Harvig: Tusind tak for, at du var på besøg tur. Hvor har det været spændende.

Thure Lindhardt: Så spændende.

Bjørn Harvig: Den yderste grænse er produceret af Bjørn Harvig og Christoffer Errboe Roland Mont for Vores Tid. Redaktør er Troels Donnerborg og Rikke Caroline Carlsen. Hvis du vil høre flere spændende historiske podcasts, så klik ind på vorestid.dk eller der hvor du normalt finder din podcast.

Eddie Vedder: [sang]

Outtro: Du har lyttet til en podcast fra Nationalmuseets mediehus, Vores tid.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[14:1 Christopher McCandless: Ind i vildmarken](#)

Produceret af Vores Tid